

M&#i khi tai qua n&#n kh&#i, hay khi g&#p m&#t đi&#u lành chúng ta đi&#u n&#i t&#i phúc đức nh&# “nh&# phúc ông bà nên tôi v&#a thoát n&#n,” “nh&# phúc nhà nên cháu v&#a thi đi&#,” hay “c&#u phúc ông bà cho đi&# c m&# tròn con vuông.”

Nhi&#u ca dao t&#c ng&# đã nh&# c đi&#n phúc đức và khuyên chúng ta gây phúc l&#p đi&#c, “có phúc làm quan,” “tiên tích đức h&#u t&#m long,” “may phúc ba đi&#i đi&#i.” Th&#m chí, m&#ng m&#t s&# ki&#n b&#t ng&# chúng ta bu&#t mi&#ng “may phúc!” Trái l&#i l&#i nguy&#n r&#a n&#ng n&# v&#n là câu “đ&# vô phúc!”

Th&#t v&#y, phúc đức là quan niệm g&#n li&#n v&#i tâm h&#n và cu&#c s&#ng c&#a ng&#i dân Vi&#t, ch&#ng nh&#ng ẩn sâu trong tâm h&#n, mà l&#i còn b&#c phát ra trong cu&#c s&#ng hàng ngày và giúp con ng&#i s&#ng “h&#nh phúc!”

Phúc đức là quan niệm giúp cho dân tộc h&#nh phúc qua m&#y ngàn năm mà luôn luôn gi&#i đi&# c tr&#n v&#n tâm h&#n con ng&#i. Khi nói t&#i phúc đức, chúng ta luôn luôn nh&#c t&#i t&# tiên ông bà là ng&#i khu&#t núi. Dĩ nhiên cũng không quên cá&#m n Tr&#i Ph&#t, nh&#ng chúng ta nh&#n đi&# c nhi&#u n Tr&#i Ph&#t cũng là nh&# h&#ng phúc ông bà.

Trong cu&#c s&#ng hàng ngày, m&#i khi làm đi&#u thi&#n chúng ta ý th&#c rõ ràng r&#ng không nh&#ng “mình làm mình h&#ng,” mà còn dành phúc đức cho c&# dòng h&# con cháu h&#ng nh&#, “làm lành đi&# đi&# c cho con.”

Quan niệm phúc đức giúp con ng&#i s&#ng th&#t trong hi&#n t&#i, mà còn liên k&#t v&#i quá kh&# t&#ng lai, h&#u s&#ng tr&#n v&#n ki&#p ng&#i. Do đó, chúng ta có th&# nói quan niệm phúc đức c&#a t&# tiên là quan niệm h&#u th&#n sâu xa mà g&#n gửi v&#i con ng&#i nh&#t. Quan niệm này chính là câu gi&#i đáp cho h&#a duy v&#t vô th&#n, mà còn giúp chúng ta thoát á&#ch duy tâm duy linh làm con ng&#i coi th&#ng th&#c t&#i hi&#n h&#u c&#a cu&#c s&#ng.

Nh&# th&#, quan niệm phúc đức c&#a t&# tiên là căn b&#n tâm linh cho công cu&#c ph&#c c&#a dân tộc Vi&#t Nam chúng ta. Trong cu&#c chi&#n, phúc đức là tiêu chu&#n phân đi&#nh đâu là chánh nghĩa, đâu là gian tà. Và dùng tiêu chu&#n phúc đức đi&# ki&#m soát l&#i nh&#ng vi&#c chúng ta làm là c&#u dân c&#u n&#c, hay ph&#n dân h&#i n&#c.

Trong lịch sử c&#n đ&#i khi H&# Chí Minh ra h&#i ngo&#i, có th&# cũng tính chuy&#n c&#u n&#&#c thoát ách th&#c dân, nh&#ng vì không h&#c h&#i, không đ&#t v&#n đ&# phúc đức nh&# ông bà ta đ&#y, nên h&#n đã nh&#m m&#t mà ch&#p nh&#n m&#t th&# ch&# thuy&#t vong b&#n ngo&#i lại, thay vì khi tr&# v&# c&#u dân c&#u n&#&#c thì th&#c t&# H&# Chí Minh và đ&#ng C&#ng S&#n đã làm h&#i n&#&#c h&#i dân.

Gi&# đây n&#u không xét đ&#n phúc đức &#t cũng ch&#ng khác chi H&# Chí Minh năm x&#a, cũng làm đoàn quân vi&#n chính tr&# v&# c&#&#p n&#&#c, c&#&#p chính quy&#n đ&# r&#i tranh giành quy&#n l&#i, đàn áp l&#ng dân và có khi gieo tai h&#a n&#ng n&# h&#n gi&#c n&#&#c hi&#n tai.

Có ng&#&#i h&#i trong chi&#n tranh chém gi&#t mà nói chuy&#n phúc đức? Vi&#c phúc đức không ph&#i đ&# tránh tác h&#i, dĩ nhiên càng tránh đ&#&#c nhi&#u thì càng t&#t, nh&#ng khi không th&# tránh ch&#ng nh&#ng chúng ta không đ&#&#c quy&#n tránh, mà còn có b&#n ph&#n đ&#n thân c&#u ng&#&#i vô t&#i. Vi&#c chém gi&#t đ&# c&#u ng&#&#i là vi&#c làm phúc đức, càng x&# thân tr&# ác thì phúc đức càng nhi&#u.

Trong đ&#i cu&#c ph&#c qu&#c chúng ta ý th&#c rõ ràng r&#ng, chúng ta đi c&#u ng&#&#i, c&#u h&#n 80 tri&#u đ&#ng bào đang b&# giam c&#m đầy đ&#a. Trong khi gi&#i c&#u ch&#c ch&#n có s&# xô sát, dĩ nhiên m&#c đ&# m&#nh y&#u chúng ta c&#n l&#&#ng t&#m quan tr&#ng trong vi&#c gi&#i c&#u c&# m&#t dân t&#c mà ch&#p nh&#n th&#c thi. Trong cu&#c tranh đ&#u cho nhân quy&#n và t&# do dân ch&# c&#a Vi&#t Nam ngày nay, b&#n kia c&# bám vào quy&#n l&#i riêng t&# phe đ&#ng mà h&#i dân h&#i n&#&#c, thì tranh ch&#p m&#t còn là chuy&#n khó tránh, khi đó k&# ác thì đ&#n t&#i, ng&#&#i lành thì thêm ph&#n phúc đức.

Đ&#i cu&#c ph&#c qu&#c, vi&#c gi&#i c&#u h&#n 80 con ng&#&#i là vi&#c làm phúc đức h&#t s&#c to l&#n, chúng ta khó th&# t&#&#ng t&#&#ng nh&# l&#i ông bà th&#&#ng nói, “Dù xây chín b&#c phù đ&#, không b&#ng làm phúc c&#u cho m&#t ng&#&#i!” Dù cho có b&# công c&#a ra xây c&#t c&# chín c&#nh chùa cho các v&# tăng ni tu luy&#n ... thì cũng không b&#ng làm phúc c&#u cho m&#t ng&#&#i.

Th&# mà gi&# đây chúng ta tính chuy&#n gi&#i c&#u c&# m&#t dân t&#c, khi b&# công b&# c&#a ra đ&# th&#c hi&#n, s&#n sàng hy sinh tính m&#ng, dành đ&# m&#i kh&# năng, th&#t tâm chu&#n b&# chu đáo cho công cu&#c ph&#c qu&#c thì ph&#i nh&#n chân là “đ&#i phúc.”

Vi&#c đ&#i phúc ch&#ng nh&#ng chúng ta h&#&#ng, mà nh&# ông bà đã đ&#y gia đình giòng h&#, con cháu và nh&#ng ng&#&#i thân quen cũng đ&#&#c h&#&#ng nh&#, ngay c&# nh&#ng ng&#&#i khu&#t núi và con cháu

ch&#a sinh ra: “Quang t&#n d&# h&#u.” Do đó, không phút giây dành đ&# cho quê h&#&ng dân t&#c là u&#ng phí, khi m&#u c&#u gi&#i c&#u l&#&ng dân không ch&# chúng ta h&#&ng phúc đ&#c, mà nh&# t&# tiên xác quy&#t “phúc đ&#c đó dân t&#c cũng h&#&ng nh&#.”

Đã h&#n n&#a th&# k&# qua, chúng ta ch&#a c&#u đ&#&c n&#&c là vì ch&#a đ&# phúc đ&#c. Khi quan tâm gi&#i c&#u đ&#ng bào hay nói đ&#n gi&#n h&#n, khi chúng ta nh&# đ&#n đ&#ng đ&#i ngã xu&#ng, tù đầy oan nghi&#t, l&#i trần tr&#i c&#a ng&#&i thân, l&#i th&# khi b&# n&#&c ra đi ... khi nh&# t&#i đ&#ng bào rên xi&#t d&#&i ách nô l&# mà quy&#t tâm đ&#n thân thì không ph&#i là đ&#i phúc sao ... khi góp đ&# phúc đ&#c thì s&# c&#u đ&#&c n&#&c.

Con ng&#&i phạm t&#c nh&# chúng ta mà còn bi&#t qu&#n đau tr&#&c n&#i th&#ng kh&# c&#a dân t&#c mình, thì không lý Đ&#c Qu&#c T&#, Minh Quân Thánh Chúa, T&# Tiên Ông Bà l&#i làm ng&# phó m&#c con cháu ch&#u c&#nh đ&#a đây? S&# dĩ các Đ&#ng Linh Thi&#ng ch&#a th&# ra tay oai linh hi&#n hách tr&# b&#o an dân cũng ch&# vì t&#i chúng ta. Chúng ta ch&#a đ&# phúc đ&#c, ch&#a x&#ng đáng làm tác nhân đ&# các Ngài x&# đ&#ng trong công cu&#c ph&#c qu&#c ngày nay.

Nói theo ki&#u Tr&#ng Trình “B&#t chi&#n t&# nhiên thành.” S&# dĩ đ&#&c g&#i là “b&#t chi&#n” vì trong vi&#c “tham chi&#n” &#y, Đ&#o Bình Nhân Nghĩa v&#i s&# phù tr&# c&#a các Đ&#ng Linh Thi&#ng tr&# ác c&#u dân. B&#t chi&#n t&#c là chi&#n v&#y.

Nhi&#u ng&#&i cũng chú tâm tìm ki&#m “minh quân, thánh chúa” ... Xin h&#i h&# là con ng&#&i thì ai đ&# tài đ&#c l&#n c&#u đ&#&c h&#n 80 tri&#u dân. N&#u có ph&#i chẳng h&# nh&# đóng góp phúc đ&#c trong m&#t t&# ch&#c mà h&# là đ&#i di&#n.

Chúng ta ý th&#c r&#ng m&#i phút giây, m&#i hành đ&#ng lo cho quê h&#&ng đ&#ng bào là vi&#c đ&#i phúc. Và nh&# vào quan ni&#m s&#ng này chúng ta không b&# v&# hay chán n&#n l&#c l&#ng ... vì m&#i phút giây dành đ&# cho quê h&#&ng, nh&# ông bà ta nói đó là đ&#i phúc.

Phúc đ&#c đó, ch&#ng nh&#ng chính mình gia đình dòng t&#c h&#&ng ... mà quê h&#&ng dân t&#c cũng h&#&ng nh&#. B&#i có đ&# phúc đ&#c thì m&#i c&#u đ&#&c quê h&#&ng. Các t&# ch&#c chính danh là t&# đi&#m đ&# giúp nhau thêm tài thêm đ&#c, c&#ng tài c&#ng đ&#c đ&# gi&#i c&#u đ&#ng bào.

Phúc đ̣c: quan nịm ṣng c̣a dân ṭc Vịt

Tác Giả: Saigon Echo ṣu ṭm

Thứ Hai, 13 Tháng 7 Năm 2009 02:43

Ṃi phút giây cho quê ḥng là đ̣i phúc!

Xin góp tài đ̣c làm ṣc ṃnh dịt thù!

Quê Ḥng Vịt Nam đang cḥ!